

ZPRÁVY

1000 let. Miléniové oslavy svatováclavské neobešly se bez olivů politických a proto snad nevyzněly také jednotně, protože nebylo na ně hleděno s jednotného hlediska. V otázce významu knížetě sv. Václava může býti leccos sporného a hlavně bude záležet na názoru, s jakého stanoviska posuzujeme vůbec naše dějiny. Ale v jednom bodě nelze spor připustiti a to v tom, že rok smrti Václavovy je nezvratným dokumentem, že tehdy existoval náš stát v plném a dokonalém útvaru. A kdyby nic jiného nám toto milénium nepřipomínalo, než naší tisíciletou právní kontinuitu, je toho dosti, aby všichni občané tohoto státu vzpomněli ho se vši důstojností a pietou. Ča.

Universita. Deset let v životě university je nepochybně příliš krátká doba, než aby se slušelo ho vzpomínati jako jubilea. Vždyť university jsou úslavy, jež se pyšnívají obyčejně ne desítkovým, nýbrž stovkovým trváním. A přece musí býti připomenuto i těch deset let, jestliže jde o naše dvě mladší university. V lednu letošního roku bylo tomu deset let, co uskutečnila se druhá česká universita, a v červnu pak před desíti lety v porovnání se zřízením university Masarykovy stal se pravý zážrak: osvobozený národ zřizuje si obětavou svou prací vlastní třetí universitu, tam kde dříve jen šeptmo bylo možno hovořiti jazykem národním, tam, kde ještě před rokem platilo barbarské heslo, že příslušník tohoto jazyka není člověk.

Vzpomínáme s vděčností těch, z jichž pěstla rostla třetí universita československá. Vždyť s ní se zrodila i třetí fakulta právnická, která pak o dvě léta později zahájila svou pravidelnou činnost. Ale nestačí jen vzpomínati a děkovati, tak nelze oslavovati frásími ranné jubileum. Jest třeba se sebezapřením přiložiti ruku k dílu a tak drobnou třebas prací postupně doplňovati to, co bylo započato v Bratislavě v červnu roku 1919. Jedině tak se stane, že uskuteční se, co lapidárně a výstižně praví stará akademická formule, kterou mladší university jako pozdrav přejímají dědictvím od starších: Q. B. F. F. F. E.!

—v—

Jmenování ministra jest z nejdůležitějších aktů presidenta republiky a proto obrácen bývá právem značný zřetel i k formě, jakou se takové jmenování konkrétně děje. Různé nuance, které se po této stránce ve jmenovacích dekretech presidentských vyskytují, svádějí veřejnost, zejména žurnalistiku, velmi často k závěrům, které neodpovídají pravému stavu věci. Upozornili jsme již na str. 197. min. ročníku na způsob, jímž v čelo vlády postaven byl posl. Udržal. Dekret presidentův tehdy mluvil o »pověření předsednictvím vlády«. Poněvadž nebylo výslovně použito obratu »jmenovati«, jak vyžaduje § 70 ústavní listiny, bylo usuzováno, že jde o pouhé provisorium.

Zcela jasná jest však podle našeho názoru situace při jmenovacím aktu ze dne 16. září 1929, týkajícím se Dra Viškovského. Dekret tento zní: »Pane poslanče Dre Viškovský, jmenuji Vás ministrem a pověřuji řízením ministerstva národní obrany.« Jde tu o dokonalý akt, jehož jest potřebí pro jmenování ministra národní obrany.